

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 878

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 24 noiembrie 2015

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 630 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549 ¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală	2-4			
Decizia nr. 632 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.....	4-6			
Decizia nr. 634 din 8 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	6-10			
Decizia nr. 651 din 13 octombrie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	10-12			
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
		2.281.	— Ordin al ministrului agriculturii și dezvoltării rurale pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.997/2015 privind aprobarea Manualului de procedură specifică pentru evaluarea, selectarea și contractarea cererilor de finanțare pentru proiecte aferente submăsurilor, măsurilor și schemelor de ajutor de stat sau <i>de minimis</i> aferente Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020	13
			ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ	
		3.355.	— Decizie privind sancționarea Societății ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu amendă, precum și cu interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare	14-15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 630**

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Rudolf Varga în Dosarul nr. 21.491/211/2014 al Tribunalului Cluj — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 778D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 166 din 17 martie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 21.491/211/2014, **Tribunalul Cluj — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Rudolf Varga într-o cauză având ca obiect contestația formulată de acesta, în temeiul art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală, împotriva Sentinței penale nr. 1.337 din 20 noiembrie 2014 a Judecătoriei Cluj-Napoca, prin care judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond a dispus, în baza dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din același cod, confiscarea specială a unor bunuri a căror deținere este interzisă de lege.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** astfel cum rezultă din cuprinsul încheierii de sesizare, autorul apreciază că normele procesual penale criticate încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, cerința prevăzută de art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale fiind aceea ca orice cauză să fie examinată în mod echitabil, echitatea fiind indisolubil legată de respectarea principiului contradictorialității, doar astfel putând fi respectat dezideratul egalității depline a părților în proces. Fără respectarea principiului contradictorialității, dreptul la un proces echitabil nu poate fi respectat în procesul penal, fiind necesar ca atât procurorul, cât și inculpatul să aibă posibilitatea de a răspunde

și a combate susținerile părții adverse, de a dezbate toate motivele invocate de cealaltă parte. Arată că dreptul la un proces echitabil înseamnă și posibilitatea inculpatului de a-și expune cauza sa instanței de judecată, în condiții care să nu îl dezavantajeze față de procuror, situație imposibil de realizat în măsura în care procurorul are dreptul, după ce emite rechizitoriul, de a combate cererile și excepțiile inculpatului, în camera preliminară, chiar anterior pronunțării judecătorului, fără ca inculpatul să mai poată răspunde în vreun fel. Susține că aceleași norme procesual penale criticate aduc atingere și dreptului la apărare conform căruia persoana trebuie să dispună de toate înlesnirile necesare pregătirii apărării sale, fiind necesar ca aceasta să aibă posibilitatea să își formuleze apărarea într-un mod adecvat și complet față de toate susținerile și motivele invocate de partea adversă.

6. **Tribunalul Cluj — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară,** opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, având în vedere jurisprudența recentă a Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 599 din 21 octombrie 2014 și nr. 641 din 11 noiembrie 2014, dispozițiile criticate fiind contrare prevederilor constituționale ale art. 11, art. 20, art. 21 alin. (1)—(3) și art. 24, în ceea ce privește lipsa unei proceduri care să se desfășoare în condiții de oralitate și contradictorialitate, ca și garanții ale dreptului la un proces echitabil.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** arată că, prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, astfel încât excepția de neconstituționalitate din prezenta cauză urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală. Art. 549¹ a fost introdus prin pct. 319 al art. 102, titlul III din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013. Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(3) După expirarea termenului prevăzut de alin. (2), judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra cererii prin încheiere motivată, în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge propunerea și dispune, după caz, restituirea bunului ori ridicarea măsurii asigurătorii luate în vederea confiscării;

b) admite propunerea și dispune confiscarea bunurilor ori, după caz, desființarea înscrisului. [...]

(5) Contestația se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei sesizate ori, când instanța sesizată este Înalta Curte de Casație și Justiție, de către completul competent potrivit legii, care se pronunță prin încheiere motivată, fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2), putând dispune una dintre următoarele soluții:

a) respinge contestația ca tardivă, inadmisibilă sau nefondată;

b) admite contestația, desființează încheierea și rejudecă propunerea potrivit alin. (3).”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin atât dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, art. 24 relativ la dreptul la apărare și art. 129 privind folosirea căilor de atac, cât și prevederilor art. 6 și art. 17 referitoare la dreptul la un proces echitabil și interzicerea abuzului de drept, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului, cu trimitere la art. 1 privind obligația de a respecta drepturile omului, din Convenție, cu trimitere la art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării, art. 2 din Protocolul nr. 7 la Convenție, privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală și art. 47 alin. (2) privind dreptul la un proces echitabil, din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în ceea ce privește dispozițiile art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, autorul excepției critică soluțiile legislative cuprinse în aceste texte de lege, potrivit cărora judecătorul de cameră preliminară se pronunță „în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)”, respectiv instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)”. Prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 264 din 21 aprilie 2015, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sunt neconstituționale atât dispozițiile art. 549¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, cât și soluțiile legislative mai sus menționate cuprinse în art. 549¹ alin. (3) și (5) din Codul de procedură penală, întrucât încalcă prevederile art. 21 alin. (3) și ale art. 24 din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

14. Curtea a reținut, prin decizia precitată, că procedura specială reglementată de art. 549¹ din Codul de procedură penală vizează o atribuție a judecătorului de cameră preliminară în care acesta decide asupra fondului cauzei, respectiv dispune cu privire la desființarea unui înscris sau cu privire la confiscarea specială a unor bunuri. În condițiile în care nici ordonanța procurorului de clasare sau de renunțare la urmărire penală prin care decide cu privire la raportul de drept penal analizat și nici încheierea judecătorului prin care se soluționează plângerea împotriva acestor soluții ale procurorului, în baza art. 341 din Codul de procedură penală, nu au autoritate de lucru judecat în

fața judecătorului de cameră preliminară care urmează a se pronunța în conformitate cu prevederile art. 549¹ din Codul de procedură penală (paragraful 43). Curtea a observat că procedura desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară în această materie prevede o judecată sumară, pe baza notelor scrise depuse de către persoanele ale căror drepturi sau interese legitime au fost afectate, fără respectarea principiilor oralității și contradictorialității, potrivit cărora procurorul și părțile din proces au dreptul de a lua cunoștință de toate piesele și observațiile prezentate judecătorului și de a-și putea expune susținerile în fața acestuia (paragraful 45). De asemenea, ținând seama că procedura de soluționare a cererilor privind desființarea unui înscris falsificat antamează fondul cauzei, Curtea a observat lipsa unei rațiuni care să justifice absența publicității ședinței de judecată în procedura supusă controlului de constituționalitate (paragraful 48).

15. În fine, prin Decizia nr. 166 din 17 martie 2015, paragraful 39, Curtea a reținut că, din perspectiva protejării drepturilor omului, principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil. Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că egalitatea armelor este o trăsătură inerentă a unui proces echitabil, care presupune ca fiecărei părți să i se acorde posibilitatea rezonabilă de a prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație net dezavantajoasă vizavi de adversarul său (Hotărârea din 16 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Klimentyev împotriva Rusiei*, paragraful 95). Dreptul la un proces în contradictoriu înseamnă, într-un caz penal, că atât procurorului, cât și inculpatului trebuie să li se ofere posibilitatea de a avea cunoștință și de a putea aduce observații referitoare la toate probele prezentate sau la observațiile depuse de către cealaltă parte în vederea influențării deciziei instanței (Hotărârea din 16 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Rowe și Davis împotriva Regatului Unit*, paragraful 60).

16. Cu privire la procedura confiscării speciale, Curtea a apreciat că, pe lângă textele constituționale și convenționale constatate a fi încălcate, trebuie respectate și garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta deoarece, potrivit Codului penal, măsura confiscării speciale este o măsură de siguranță, care se poate lua față de o persoană care a comis fapte prevăzute de legea penală, conform art. 2 alin. (1) din Codul penal. Măsurile de siguranță au, în sfera categoriilor juridice, caracterul de sancțiuni de drept penal, în conformitate cu prevederile art. 2 din Codul penal, deoarece pot fi dispuse numai față de persoanele care au săvârșit fapte penale, chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, conform art. 107 alin. (2) și (3) din Codul penal (paragraful 51).

17. Așa încât Curtea, făcând referire la jurisprudența instanței de la Strasbourg prin care s-a statuat că dreptul reclamantilor la respectarea bunurilor lor presupune existența unei garanții judiciare eficiente, a reținut că din aceeași jurisprudență se desprinde necesitatea existenței următoarelor garanții: evaluarea trebuie făcută de către o instanță în cadrul unei proceduri judiciare, ce include o audiere publică; apărarea trebuie să aibă acces la dosarul cauzei/comunicarea în avans a argumentelor acuzării; persoanele în cauză trebuie să aibă posibilitatea să administreze probe, să ridice obiecțiile și să prezinte dovezile (fie ele mărturii documentare sau verbale) pe care le consideră necesare; prezumțiile pe care acuzarea se bazează să nu fie absolute, astfel încât ele să poată fi răsturnate de inculpat. Mai mult, în materia confiscării extinse, instanța europeană a statuat că aplicarea practică a diverselor dispoziții naționale privind această măsură de siguranță este compatibilă cu noțiunea de „proces echitabil”, cu prezumția de nevinovăție, cu protecția proprietății, și include confiscarea în cadrul

pedepselor penale la care se referă art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (paragraful 52).

18. Așa fiind, Curtea a apreciat că procedura desfășurată în fața judecătorului de cameră preliminară care decide cu privire la fondul cauzei, respectiv cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict — faptă, persoană și vinovăție — în ceea ce privește aplicarea măsurii de siguranță a confiscării speciale, nu întrunește garanțiile prevăzute de art. 6 paragrafele 2 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților

fundamentale, așa cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența instanței europene.

19. Potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Ținând cont de art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 și de faptul că decizia mai sus menționată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, ulterior sesizării instanței de contencios constituțional în prezenta cauză, Curtea urmează a respinge excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (3) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță „*în camera de consiliu, fără participarea procurorului ori a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, excepție ridicată de Rudolf Varga în Dosarul nr. 21.491/211/2014 al Tribunalului Cluj — Secția penală.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 549¹ alin. (5) din Codul de procedură penală cu privire la soluția legislativă potrivit căreia instanța ierarhic superioară ori completul competent se pronunță „*fără participarea procurorului și a persoanelor prevăzute la alin. (2)*”, excepție ridicată de același autor, în același dosar, al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Cluj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 632

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 788D/2015.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că neconstituționalitatea dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal este dedusă din compararea acestora cu prevederile art. 16 din aceeași lege. Susține că neconstituționalitatea unui text de lege nu poate fi apreciată în baza comparării prevederilor unei legi între ele și raportarea concluziilor ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției, astfel încât pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procurorul Iuliana Nedelcu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, excepție ridicată de Adrian Cloșcă în Dosarul nr. 7.382/180/2014

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia penală nr. 329 din 24 martie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 7.382/180/2014, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.** Excepția a fost ridicată de Adrian Cloșcă într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului formulat de autorul excepției împotriva Sentinței penale nr. 2.409 din 21 noiembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Bacău, prin care a fost condamnat la pedeapsa de trei ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la furt calificat și prin care s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de cinci luni închisoare, aplicată printr-o sentință anterioară, definitivă, și s-a alăturat această pedeapsă la pedeapsa de trei ani.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul arată că, potrivit dispozițiilor art. 15 alin. (1) și (2) din Legea nr. 187/2012, măsura suspendării condiționate a executării pedepsei, aplicată în baza Codului penal din 1969, se menține și după intrarea în vigoare a noului Cod penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969. Arată că o dispoziție similară celor menționate anterior, în ceea ce privește suspendarea sub supraveghere, se regăsește în art. 16 alin. (1) din aceeași lege, dar pentru această instituție legiuitorul nu a preluat și cele prevăzute în alin. (2) al art. 15, astfel încât la stabilirea pedepsei după revocare se face fie cumulul aritmetic în cazul recidivei prevăzute de noul cod, fie se aplică dispozițiile privind pluralitatea intermediară în condițiile art. 96 alin. (5) din cod. Arată că, în cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei sale, deși pedeapsa anterioară este de 5 luni închisoare și nu constituie primul termen al recidivei, în cauză instanța a făcut cumulul aritmetic, existând astfel o discriminare între cei care au beneficiat, în condițiile Codului penal din 1969, de prevederile art. 81 și cei care au beneficiat de dispozițiile art. 86¹ din același cod, deși această din urmă modalitate de suspendare s-a aplicat pentru infracțiuni cu un grad sporit de pericol social.

6. **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie** opinează că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, de vreme ce nu există o situație de egalitate între inculpații față de care s-a suspendat condiționat executarea pedepsei în temeiul art. 81 din Codul penal din 1969 și cei față de care s-a dispus suspendarea sub supraveghere în temeiul art. 86¹ din același cod. Acestea reglementează instituții diferite și, în consecință, legiuitorul a ales să stabilească reguli diferite, inclusiv în situațiile tranzitorii datorate intrării în vigoare a unei noi legi penale în care una din aceste instituții, respectiv suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu se mai regăsește.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 sunt constituționale. În acest sens face referire la Decizia Curții nr. 684 din 11 noiembrie 2014.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012. Dispozițiile de lege criticate au următorul conținut: „*Regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.*”

12. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 648 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, Curtea respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate având acest obiect.

14. În motivarea acestei soluții, Curtea a reținut că situația din speța dedusă controlului de constituționalitate se caracterizează prin faptul că cel condamnat, fiindu-i aplicată suspendarea condiționată a executării pedepsei potrivit Codului penal din 1969, a săvârșit o nouă infracțiune descoperită în termenul de încercare, procesul său fiind pendinte la data intrării în vigoare a noului Cod penal (această ipoteză se regăsește și în prezenta speță). Această situație tranzitorie este reglementată de art. 15 din Legea nr. 187/2012, care prevede că măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicate în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, iar regimul suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute la alin. (1), inclusiv sub aspectul revocării sau anulării acesteia, este cel prevăzut de Codul penal din 1969.

15. Totodată, Curtea a constatat că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu se mai regăsește în Codul penal intrat în vigoare la 1 februarie 2014. Având în vedere că instituția suspendării condiționate a executării pedepsei nu a mai fost preluată în noua reglementare, iar această instituție privește modul de executare a pedepsei, Curtea a apreciat că, din perspectiva aplicării legii penale în timp, este justificat ca regimul suspendării condiționate a executării pedepsei, precum și motivele care pot duce la revocarea măsurii să fie supuse legii în vigoare de la momentul aplicării acesteia.

16. Curtea a reținut, de asemenea, că autorul excepției de neconstituționalitate a pus în balanță, în momentul formulării criticilor de neconstituționalitate, modul de revocare a măsurii suspendării condiționate și de individualizare a pedepsei pentru noua infracțiune, având în vedere, pe de-o parte, instituția suspendării condiționate a executării pedepsei (art. 81 din Codul penal din 1969), iar, pe de altă parte, instituția suspendării executării pedepsei sub supraveghere (art. 91 din Codul penal). Or, cele două instituții sunt instituții diferite, suspendarea executării pedepsei sub supraveghere fiind reglementată atât în vechea legislație, la art. 86¹, cât și în Codul penal, la art. 91—98.

17. Astfel, chiar dacă, potrivit art. 96 alin. (5) din Codul penal, pedeapsa principală pentru noua infracțiune, în cazul revocării suspendării executării pedepsei sub supraveghere, se stabilește

și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară, această nouă reglementare nu poate fi considerată lege penală mai favorabilă în raport cu vechea reglementare a suspendării condiționate a executării pedepsei, ci doar în ceea ce privește, eventual, vechea reglementare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Adrian Cloșcă în Dosarul nr. 7.382/180/2014 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 634

din 8 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Gabriel Ulianov în Dosarul nr. 83/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 815D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă

18. Așa fiind, Curtea a apreciat că declararea neconstituționalității textului de lege criticat din perspectiva susținută nu poate atrage aplicarea în speță a reglementărilor referitoare la suspendarea executării pedepsei sub supraveghere din Codul penal.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză.

asupra cauzei și arată că autorul excepției a comunicat la dosar note scrise prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, iar partea Consiliul Superior al Magistraturii a depus un punct de vedere în care apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că prevederile criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin Decizia nr. 518 din 31 mai 2007 Curtea Constituțională reținând că acestea constituie o transpunere a dispozițiilor constituționale ale art. 133 alin. (7). În aceste condiții pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 9 februarie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 83/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea**

nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Excepția a fost ridicată de Gabriel Ulianov într-o cauză având ca obiect contestația formulată de acesta, în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, pe rolul instanței supreme, cu privire la Hotărârea plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.118 din 16 octombrie 2014 prin care s-a respins contestația formulată de acesta împotriva Hotărârii secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 384 din 4 iunie 2014 prin care a fost respinsă contestația formulată împotriva raportului de evaluare a activității profesionale a autorului excepției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul arată că pentru garantarea accesului oricărei persoane la justiție trebuie să existe posibilitatea ca aceasta să se adreseze unei „instanțe judecătorești”, noțiune care nu poate fi raportată decât la titlul III, capitolul VI, secțiunea I din Constituție. Chiar dacă dispozițiile art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 conferă plenului Consiliului Superior al Magistraturii titlul de „*instanță de judecată*”, astfel cum s-a reținut în jurisprudența recentă a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011, acesta nu constituie o instanță de judecată în sensul Constituției. Totodată, limitarea căilor de atac la plenul Consiliului Superior al Magistraturii constituie o îngrădire a liberului acces la justiție în sensul Legii fundamentale și al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă Decizia Curții nr. 391 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 321 din 14 mai 2007, în care se face referire la Decizia instanței de contencios constituțional nr. 148 din 16 aprilie 2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 317 din 12 mai 2003, în care Curtea a statuat, referindu-se la atribuția Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum este stabilită în art. 134 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia acesta „*îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică*”, că această dispoziție constituțională nu poate interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate de această „instanță extrajudiciară.” În continuare face referire la Decizia nr. 518 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 15 august 2007, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 și s-a constatat că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată îndeplinind cele trei cerințe, de a fi stabilit de lege, de a fi independent și de a fi imparțial, însă arată că cele statuate de Curte prin această din urmă decizie sunt în contrast cu cele reținute de către aceeași instanță de contencios constituțional prin Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011. Or, având în vedere raportarea în timp a celor două decizii, se poate trage concluzia că jurisprudența Curții Constituționale s-a schimbat în această privință și, raportat la dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 124 alin. (2) și ale art. 126 alin. (1), cât și pentru a satisface rigorile art. 6 din Convenție, normele instituite prin art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004 sunt neconstituționale. Așa încât, chiar dacă dispozițiile art. 133 alin. (7) din Constituție prevăd că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la art. 134 alin. (2), dispozițiile dintr-o lege sau ordonanță în vigoare sunt neconstituționale dacă sunt în dezacord cu cel puțin un articol din Constituție, indiferent de compatibilitatea lor cu alte norme constituționale.

6. Cât privește încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 124 alin. (2), autorul arată că justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, ceea ce implică existența unui singur fel de instanțe de judecată, reglementate de Constituție, la care cetățenii să aibă acces pentru apărarea drepturilor și intereselor lor legitime. Orice normă legală care creează o altă instanță, în afara celor reglementate de titlul III, capitolul VI, secțiunea I din Constituție, a cărei activitate jurisdicțională se situează la același nivel sau pe un alt nivel paralel cu acestea, apare ca fiind neconstituțională. Egalitatea justiției presupune, printre altele, egalitatea drepturilor în fața instanței și a accesului la procedurile jurisdicționale. Or, prin chiar jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 391 din 17 aprilie 2007, s-a consfințit diferența de tratament între persoanele ale căror drepturi sunt analizate de instanțele judecătorești care fac parte din autoritatea judecătorească și persoanele ale căror litigii sunt „judecate” de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, soluția de respingere ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, întrucât Curtea Constituțională nu a fost legal sesizată, așa cum prevăd dispozițiile constituționale ale art. 146 lit. d) și dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, de o instanță judecătorească, fiind argumentul cel mai bun în acest sens. Arată că, și în prezenta speță, plenul Consiliului Superior al Magistraturii a hotărât respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, invocată de autor.

7. Un alt argument în susținerea neconstituționalității prevederilor de lege criticate, ce rezultă din notele scrise depuse la dosar de către autor, este acela că în procedura reglementată de art. 40 din Legea nr. 303/2004 nu se prevede faptul că ministrul de justiție nu are drept de vot, în comparație cu dispozițiile constituționale ale art. 134 alin. (2). Așadar, interpretând *per a contrario* cele două texte legale, rezultă că, din plenul Consiliului Superior al Magistraturii, constituit potrivit art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, poate face parte ministrul justiției, fapt de natură a demonstra că plenul Consiliului Superior al Magistraturii nu este o instanță de judecată în sensul normelor constituționale și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

8. Totodată, calificarea hotărârii plenului Consiliului Superior al Magistraturii ca având „caracter jurisdicțional” este dată de dispozițiile art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, criticate, iar nu de dispozițiile constituționale ale art. 133 alin. (7). În lipsa prevederilor de lege criticate, hotărârea plenului Consiliului Superior al Magistraturii pronunțată în contestația la raportul de evaluare a activității profesionale a magistraților s-ar circumscrie unui act administrativ supus controlului judecătoresc (după cum se arată chiar în Decizia nr. 518 din 31 mai 2007) sau, după caz, ar constitui o hotărâre privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.

9. Un alt aspect invocat de către autor este acela referitor la contradicția dintre prevederile de lege criticate și dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este imparțială. Arată că, în procedura contestației privind calificativul acordat la evaluarea activității profesionale a judecătorilor, respectiv procurorilor, potrivit art. 40 din Legea nr. 303/2004, aceasta se analizează, inițial, de secția pentru judecători, respectiv procurori din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii. Ulterior, potrivit aceluiași articol, hotărârile secțiilor pot fi atacate la plenul Consiliului Superior al Magistraturii, însă din plen fac parte și judecătorii, respectiv procurorii care s-au pronunțat deja în cadrul secției. Or, este evident că procurorii, respectiv judecătorii care s-au pronunțat deja nu vor fi imparțiali

în cadrul soluționării contestației de către plen. Instanța de judecată trebuie să analizeze liber, fără opinii preformate în cadrul procedurii, contestația dedusă judecătii, cu atât mai mult în cazul concret al contestației împotriva calificativului obținut la evaluarea activității profesionale, în care nu mai pot fi procurate alte probe decât cele în baza cărora secția pentru judecători, respectiv procurori a analizat deja contestația. Așadar, situația este aceea a soluționării unei căi de atac împotriva propriei hotărâri.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise, respectiv punctele de vedere depuse la dosar de către părți, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „*Hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță de judecată, sunt definitive și irevocabile*”.

15. Autorul excepției susține că prevederile de lege criticate contravin atât dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) privind liberul acces la justiție și alin. (2) potrivit căruia nicio lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept, art. 124 alin. (2) potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți și art. 126 alin. (1) referitor la instanțele judecătorești, cât și prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat din perspectiva unor critici similare cu cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 518 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 15 august 2007, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004, reiterând, în esență, considerentele Deciziei nr. 433 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.267 din 29 decembrie 2004.

17. În motivarea soluției sale, Curtea a reținut că, prin calificarea hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii ca fiind definitive și irevocabile, art. 133 alin. (7) din Constituție are în vedere hotărârile cu caracter juridic care, numai acestea, pot avea, prin natura lor, însușirea de a fi „definitive și

irevocabile”, iar nu și alte hotărâri, cu caracter administrativ, emise de Consiliul Superior al Magistraturii. Asemenea hotărâri sunt cele pronunțate de plenul Consiliului Superior al Magistraturii în conformitate cu prevederile art. 36 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, ca instanță de judecată, având în competență soluționarea contestațiilor formulate de magistrați împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii. Alte hotărâri, cum sunt cele prevăzute de art. 36 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, prin care plenul Consiliului Superior al Magistraturii dispune măsuri privind cariera magistraților, nu intră sub incidența prevederilor art. 133 alin. (7) din Constituția României, întrucât, nefiind hotărâri cu caracter juridic, nu pot fi „definitive și irevocabile”. Aceste hotărâri sunt prin natura lor acte juridice cu caracter administrativ, supuse controlului judecătoresc.

18. În ceea ce privește accesul liber la justiție și, implicit, dreptul la un proces echitabil, Curtea a admis, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că dreptul la un tribunal nu este absolut și este compatibil cu limitări implicite, statele contractante dispunând, în această materie, de o anumită marjă de apreciere (Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven și DeMeyere contra Belgiei*, sau Hotărârea din 15 februarie 2000, pronunțată în Cauza *Garcia Manibardo contra Spaniei*). Însă garantarea unui proces echitabil, așa cum prevede art. 6 paragraful 1 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, implică în mod necesar ca tribunalul să fie stabilit de lege, independent și imparțial.

19. Cât privește prima cerință, și anume ca organul de jurisdicție să fie organizat în conformitate cu voința legiuitorului, Curtea a constatat că plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată în temeiul legii, dispozițiile legale criticate respectând exigența menționată nu numai sub aspectul existenței înseși a tribunalului, ci și sub aspectul compoziției formațiunii investite cu judecarea litigiului. A doua și a treia condiție impuse tribunalului în vederea garantării procesului echitabil sunt cele referitoare la independența și imparțialitatea organului de jurisdicție. Or, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, „*Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției*”, în realizarea acestei competențe consacrate prin Legea fundamentală, el îndeplinind atribuțiile stabilite prin lege. Factorii ce asigură independența și imparțialitatea acestui organ de jurisdicție îi constituie modul de desemnare a membrilor săi, durata mandatului și inamovibilitatea membrilor în cursul mandatului, precum și existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare.

20. Așadar, prin decizia precitată, Curtea a stabilit că hotărârile pronunțate de plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, sunt hotărâri cu caracter juridic, doar acestea având însușirea de a fi definitive și irevocabile, potrivit art. 133 alin. (7) din Constituție. Potrivit aceleiași decizii, celelalte hotărâri prin care plenul Consiliului Superior al Magistraturii dispune eliberarea din funcție a judecătorilor stagiați și a procurorilor stagiați, transferul magistraților, suspendarea din funcție a magistraților și alte măsuri privind cariera magistraților nu intră sub incidența prevederilor art. 133 alin. (7) din Constituția României, întrucât, nefiind hotărâri cu caracter juridic, nu pot fi „definitive și irevocabile”, așadar aceste hotărâri, fiind prin natura lor acte juridice cu caracter administrativ, sunt supuse controlului judecătoresc, în temeiul art. 126 alin. (6) din Legea fundamentală.

21. Curtea reține că, în prezenta cauză, critica de neconstituționalitate a autorului excepției privește faptul că dispozițiile art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004, care stabilește că „*hotărârile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, ca instanță de judecată, sunt definitive și irevocabile*”, conferă plenului Consiliului Superior al Magistraturii titlul de „*instanță de judecată*”, în dezacord cu dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (1) și, totodată, limitează căile de atac cu privire la hotărârile plenului Consiliului în această materie, constituind o îngrădire a liberului acces la justiție în sensul Legii fundamentale și al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Un alt aspect invocat de către autor este acela referitor la contradicția dintre prevederile de lege criticate și dispozițiile constituționale ale art. 124 alin. (2) potrivit cărora justiția este imparțială, din perspectiva lipsei de imparțialitate a membrilor plenului Consiliului.

22. Distinct față de considerentele Deciziei nr. 518 din 31 mai 2007, precitată, cu privire la primele două aspecte invocate de către autor, Curtea reține că prin deciziile nr. 80 din 16 februarie 2014 asupra propunerii legislative privind revizuirea Constituției României, paragraful 392, și nr. 799 din 17 iunie 2011 asupra proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, Curtea a repus în discuție ceea ce a constatat prin Decizia nr. 148 din 16 aprilie 2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, respectiv faptul că dispozițiile alin. (7) al art. 133 din Legea fundamentală care prevede că „*Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii sunt definitive și irevocabile, cu excepția celor prevăzute la articolul 134 alineatul (2)*”, se află într-un raport antinomic cu prevederile art. 21 alin. (1) din Constituție, interzicerea recursului la justiție, cu privire la astfel de hotărâri, fiind contrară principiului stabilit de art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în virtutea căruia orice persoană are dreptul la un proces echitabil, un asemenea proces fiind exclus în afara unei instanțe care să garanteze efectiv independența judecătorului.

23. Așadar, caracterul definitiv și irevocabil al hotărârilor jurisdicționale pronunțate de plenul Consiliului în soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în soluționarea contestațiilor privind raportul de evaluare profesională al magistraților reprezintă o transpunere în legislația infraconstituțională a dispozițiilor art. 133 alin. (7) din Legea fundamentală, aspect asupra căruia Curtea a apreciat ca fiind oportun să se revină prin revizuirea Constituției.

24. În acest context însă Curtea observă că, încă din anul 2005, odată cu republicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, la art. 29 alin. (7) s-a prevăzut că hotărârile plenului privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor pot fi atacate cu recurs, de orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

25. De asemenea, Curtea reține că prin deciziile nr. 634 din 26 iunie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 22 august 2007, nr. 485 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 10 iunie 2010, și nr. 1.122 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 4 noiembrie 2010, a statuat că „*partea interesată are posibilitatea de a formula recurs [contestație] la Secția de contencios administrativ*

și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la hotărârea pronunțată de plenul Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor și de a beneficia pe tot parcursul acestei proceduri de toate garanțiile necesare asigurării unui proces echitabil”, stabilind astfel, pe cale jurisprudențială, un standard mai ridicat de protecție decât cel conferit prin dispozițiile constituționale ale art. 133 alin. (7). De asemenea, prin deciziile precitate, în privința hotărârilor cu privire la cariera magistraților, Curtea Constituțională a stabilit că existența unei singure căi de atac satisface exigențele Legii fundamentale.

26. Totodată, Curtea reține că, potrivit unei soluții de principiu și de unificare a practicii judiciare adoptate de plenul judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal al Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședința din 3 mai 2007 și menținută în ședința din 20 mai 2013, „*Hotărârile adoptate de plenul Consiliului Superior al Magistraturii privind raportul de evaluare a activității profesionale a unui judecător țin de cariera și drepturile magistratului și pot fi atacate cu recurs [contestație] de orice persoană interesată la Secția de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, republicată. Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 433/2004 s-a considerat că dispozițiile art. 40 alin. (4) din Legea nr. 303/2004, precum și dispozițiile art. 133 alin. (7) din Constituție, republicată vizează doar hotărârile cu caracter jurisdicțional adoptate de plenul Consiliului Superior al Magistraturii care, prin natura lor, pot avea însușirea de a fi definitive și irevocabile, iar nu și alte hotărâri cu caracter administrativ emise de plenul Consiliului Superior al Magistraturii. O altă interpretare ar avea drept consecință încălcarea principiului constituțional al accesului la justiție statuat prin art. 21 din Constituție, republicată.*”

27. Așadar, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, a instanței supreme și, în temeiul art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, hotărârile cu privire la cariera magistraților, deci cele date de plenul Consiliului în soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în soluționarea contestațiilor formulate cu privire la raportul de evaluare profesională, pot fi contestate direct la instanța supremă, Secția de contencios administrativ și fiscal, de către orice persoană interesată, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la publicare. Contestația se judecă în complet format din trei judecători și, totodată, contestația suspendă executarea hotărârii plenului Consiliului Superior al Magistraturii, iar hotărârea instanței supreme prin care se soluționează contestația este definitivă, potrivit alin. (8) și (9) ale art. 29 din Legea nr. 317/2004.

28. Prin urmare, Curtea constată că exigențele dreptului la un proces echitabil, prin asigurarea unei căi efective de atac la o instanță judecătorească, consacrate prin art. 21 alin. (3) din Constituție și prin art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sunt îndeplinite prin reglementarea „*contestației*”, prevăzută la art. 29 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, care este o veritabilă și efectivă cale de atac împotriva hotărârilor plenului Consiliului Superior al Magistraturii privind cariera procurorilor și judecătorilor.

29. Având în vedere cele arătate, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate sunt aplicabile și în prezenta cauză, criticile de neconstituționalitate invocate de către autor urmând a fi respinse ca neîntemeiate.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Ulianov în Dosarul nr. 83/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 40 alin. (4) teza a doua din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 651

din 13 octombrie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 21/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.010D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc autorul excepției și partea Școala Gimnazială Poiana Codrului, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată. În acest sens invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 mai 2015, pronunțată în Dosarul nr. 21/83/2015, **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, cu prilejul soluționării unei cauze având ca obiect drepturi bănești.

5. În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia arată, în esență, că, prin dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, a fost stabilită valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 pentru perioadele 1 ianuarie—31 martie 2008, 1 aprilie—30 septembrie 2008 și 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008, coeficientul de multiplicare 1,000 a fost majorat la valoarea de 400,00 lei pentru perioada 1 octombrie—31 decembrie 2008. Prin acte normative ulterioare, așa cum sunt Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 136/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008, Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 1/2009, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, Guvernul a încercat să diminueze această valoare, însă toate aceste ordonanțe au fost declarate ca fiind neconstituționale de către Curtea Constituțională. Prin urmare, a rămas aplicabilă valoarea stabilită de art. 1 lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 15/2008, așa cum a fost stabilită prin Legea nr. 221/2008. Ulterior, Guvernul a încercat încă o dată blocarea aplicării prevederilor Legii nr. 221/2008 prin dispozițiile art. 5 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2010. Cu privire la aceste dispoziții de lege, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 877 din 28 iunie 2011, a arătat că „prin Decizia nr. 3 din 4 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 mai 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii care viza aplicarea dispozițiilor Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, stabilind că acestea se aplică pe toată perioada cuprinsă între 1 octombrie 2008 și 31 decembrie 2009, astfel încât reîncadrarea personalului didactic din învățământ la data de 1 ianuarie 2010 se va face pe coeficienții și salariul avut în plată la 31 decembrie 2009, stabilit în conformitate cu Legea nr. 221/2008, și nu cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009.” Prin Decizia nr. 11 din 8 octombrie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat în același sens.

6. Prin Legea nr. 118/2010 privind unele măsuri necesare în vederea restabilirii echilibrului bugetar s-a prevăzut diminuarea veniturilor brute pentru întregul personal plătit din fonduri publice, dar fără modificarea coeficienților de calculare a salariilor de bază stabiliți de Legea nr. 221/2008. Ulterior, prin Legea nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, salariile diminuate prin Legea nr. 118/2010 au fost majorate cu 15%.

7. Până la data pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 877 din 28 iunie 2011, ordonatorii de credite au aplicat în mod diferit legea, fie raportându-se la valoarea coeficientului de multiplicare stabilită prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, fie prin raportare la valoarea stabilită prin Legea nr. 221/2008. Pentru a uniformiza aplicarea a fost adoptată Legea nr. 63/2011. Această lege ar fi trebuit să se raporteze la valorile rezultate din înmulțirea coeficienților de ierarhizare și de multiplicare prevăzuți de Legea nr. 221/2008, dar, contrar art. 1 alin. (5) din Constituție, s-a raportat la valorile stabilite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009, astfel încât a rezultat o reducere a salariilor personalului didactic cu 25% față de prevederile Legii nr. 221/2008.

8. **Tribunalul Satu Mare — Secția I civilă** consideră că excepția nu este întemeiată, legiuitorul având atribuții constituționale de a legifera modalitatea de salarizare a angajaților din învățământ.

9. În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au transmis, până la data întocmirii raportului, punctul de vedere solicitat.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare.

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că aceste dispoziții de lege contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor.

14. Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate și-au încetat aplicarea la o dată anterioară invocării excepției de neconstituționalitate. Având în vedere însă cele reținute prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, precum și faptul că dispozițiile de lege amintite reprezintă temeiul legal potrivit căruia au fost stabilite drepturile salariale care reprezintă obiectul cauzelor în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională urmează a analiza constituționalitatea acestor dispoziții de lege.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că principala critică a autorului excepției de neconstituționalitate este aceea că salariile personalului didactic și didactic auxiliar trebuiau să revină, începând cu data de 1 ianuarie 2011, la cuantumul prevăzut de Legea nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 730 din 28 octombrie 2008, coroborată cu Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Astfel, autorul excepției critică noua reglementare a salarizării personalului didactic și didactic auxiliar — Legea nr. 63/2011.

16. Cu privire la aceste dispoziții, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 623 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 13 ianuarie 2015, constatând constituționalitatea acestora. Referitor la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a amintit, în paragraful 15 al acestei decizii, jurisprudența sa referitoare la dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. În acest sens au fost amintite Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013. De asemenea, la același paragraf, Curtea a amintit jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva*

Ucrainei, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57. Cu privire la exigențele referitoare la previzibilitatea normelor juridice și protecția așteptărilor legitime ale cetățenilor, Curtea a constatat că acestea nu sunt încălcate câtă vreme Legea nr. 63/2011 a fost adoptată pentru a realiza unificarea salarizării unei categorii profesionale, respectiv pentru reglementarea unitară a domeniului vizat. În plus, Curtea a reținut că drepturile câștigate nu sunt cu nimic afectate prin reglementarea dedusă controlului de constituționalitate.

17. Prin aceeași decizie, paragraful 16, Curtea a constatat că, în materia salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, a existat o situație juridică specifică, determinată de succesiunea a numeroase acte normative cu acest obiect de reglementare și de practica judiciară neunitară, care a condus la un sistem de salarizare neunitar. În acest context specific salarizării personalului didactic și didactic auxiliar, reglementarea criticată dă expresie unei măsuri de politică bugetară, determinată de impactul financiar major asupra cheltuielilor de personal aprobate pentru anul 2011, având în vedere consecințele modificărilor legislative și ale soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești, urmărind să elimine inechitatea în stabilirea salariilor din sistemul național de învățământ.

18. Prin Decizia nr. 200 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 27 mai 2015, paragrafele 30—32, Curtea a arătat că cele statuate prin Decizia sa nr. 877 din 28 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 706 din 6 octombrie 2011, și prin deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3 din 4 aprilie 2011 și nr. 11 din 8 octombrie 2012 nu pot fi aplicate *mutatis mutandis* la situația legislativă actuală, și anume la Legea nr. 63/2011, pentru că se referă la soluții legislative diferite. Deciziile pronunțate în cadrul soluționării unor recursuri în interesul legii reprezintă

rezultatul unei activități de interpretare a legii, iar nu de legiferare, și își găsesc aplicabilitatea atât timp cât norma interpretată este în vigoare.

19. Distinct față de acestea, Curtea, prin paragraful 33 al Deciziei nr. 200 din 31 martie 2015, a amintit că, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 63/2011, legiuitorul a reglementat, prin art. 2 alin. (1) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, o majorare cu până la 10% a salariilor de bază și a sporurilor care nu fac parte din salariul de bază, pentru anumite categorii de personal didactic din învățământul preuniversitar, începând cu ianuarie 2014, iar prin art. 2 alin. (2)—(4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 925 din 18 decembrie 2014, o majorare cu 5% a salariilor de bază și a sporurilor personalului didactic și didactic auxiliar, începând cu 1 martie 2015, și cu 5% începând cu 1 septembrie 2015.

20. Tot prin Decizia nr. 200 din 31 martie 2015, Curtea a subliniat că, deși legiuitorul are dreptul, potrivit Legii fundamentale, de a reglementa salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar, iar Legea nr. 63/2011 a fost concepută ca o lege temporară (a cărei aplicabilitate a fost prelungită succesiv până la sfârșitul anului 2015), totuși, în activitatea de legiferare în această materie, legiuitorul trebuie să țină seama că învățământul constituie prioritate națională, iar salarizarea personalului didactic și didactic auxiliar trebuie să fie în acord cu rolul și importanța activității prestate.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sindicatul Liber din Învățământ Satu Mare, în calitate de reprezentant al membrilor săi de sindicat, în Dosarul nr. 21/83/2015 al Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și constată că dispozițiile Legii nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Satu Mare — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 octombrie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DEZVOLTĂRII RURALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.997/2015 privind aprobarea Manualului de procedură specifică pentru evaluarea, selectarea și contractarea cererilor de finanțare pentru proiecte aferente submăsurilor, măsurilor și schemelor de ajutor de stat sau de *minimis* aferente Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 40.964 din 4 noiembrie 2015 al Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, în baza prevederilor:

— art. 18 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2014 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale, prin reorganizarea Agenției de Plăți pentru Dezvoltare Rurală și Pescuit, aprobată prin Legea nr. 43/2015;

— Regulamentului (UE) nr. 1.305/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 privind sprijinul pentru dezvoltare rurală acordat din Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.698/2005 al Consiliului, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului (UE) nr. 1.303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1.083/2006 al Consiliului;

— Acordului de delegare a sarcinilor privind implementarea unor măsuri din cadrul Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, susținute financiar de la Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și bugetul de stat, încheiat între AM PNDR și AFIR nr. 78.061/6.960/2015;

— Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020 — PNDR 2014—2020, aprobat conform Deciziei de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C (2015) 3.508 din 26 mai 2015;

— art. 31 din Hotărârea Guvernului nr. 226/2015 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor programului național de dezvoltare rurală cofinanțate din Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și de la bugetul de stat;

— art. 10 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.185/2014 privind organizarea și funcționarea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul agriculturii și dezvoltării rurale emite prezentul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului agriculturii și dezvoltării rurale nr. 1.997/2015 privind aprobarea Manualului de procedură specifică pentru evaluarea, selectarea și contractarea cererilor de finanțare pentru proiecte aferente submăsurilor, măsurilor și schemelor de ajutor de stat sau de *minimis* aferente Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 731 și 731 bis din 30 septembrie 2015, cu completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. Anexa nr. 1 — „Lista manualelor de proceduri ale Agenției pentru Finanțarea Investițiilor Rurale aferente Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1.

2. La anexa nr. 2 „Manualul de procedură pentru evaluarea, selectarea și contractarea cererilor de finanțare pentru proiecte aferente submăsurilor, măsurilor și schemelor de ajutor de stat sau de *minimis* aferente Programului Național de Dezvoltare

Rurală 2014—2020”, cod manual M 01-01, versiunea 02, subsecțiunea 2.2 „Fișe specifice de verificare”, anexa nr. 2.2.5, fișa E1.2 „Fișa de evaluare generală a proiectului” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2.

3. La anexa nr. 2 „Manualul de procedură pentru evaluarea, selectarea și contractarea cererilor de finanțare pentru proiecte aferente submăsurilor, măsurilor și schemelor de ajutor de stat sau de *minimis* aferente Programului Național de Dezvoltare Rurală 2014—2020”, cod manual M 01-01, versiunea 02, subsecțiunea 2.2 „Fișe specifice de verificare”, anexa nr. 2.2.6, fișa C 1.1 „Contract de finanțare” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 3.

Art. II. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Dumitru Daniel Botănoiu,
secretar de stat

București, 4 noiembrie 2015.
Nr. 2.281.

*) Anexele nr. 1—3 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 878 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea Societății ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. cu amendă, precum și cu interzicerea temporară a exercitării activității de asigurare

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în municipiul București, Splaiul Independenței nr. 15, sectorul 5, cod de înregistrare fiscală 31588130, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma hotărârii Consiliului Autorității de Supraveghere Financiară consemnate în extrasul Procesului-verbal al ședinței din data de 7 octombrie 2015, în cadrul căreia au fost analizate rezultatele controlului periodic efectuat la Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L., cu sediul social în localitatea Ghiroda, Calea Lugojului nr. 54, parter, județul Timiș, înregistrată la Oficiul Național al Registrului Comerțului cu nr. J35/2934/2008, cod unic de înregistrare 24313498 din 11 august 2008 și înscrisă în Registrul brokerilor de asigurare al Autorității de Supraveghere Financiară cu numărul RBK-595/2008, reprezentată de domnul Kogl Robert în calitate de conducător executiv/administrator,

a constatat următoarele:

1. Societatea nu a deschis „Registrul personalului propriu al brokerilor de asigurare și/sau reasigurare”.

Au fost încălcate astfel prevederile art. 20 din Normele privind Registrul intermediarilor în asigurări și/sau în reasigurări, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 10/2007, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 35 alin. (11⁵) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. a) Conducătorul executiv al societății, domnul Kogl Robert, nu deține un certificat de absolvire pentru programele de calificare și pregătire continuă în domeniul asigurărilor pentru conducători executivi ai brokerilor de asigurări și/sau reasigurări;

b) Dl Alin Florentin Dicu, personal propriu cu atribuțiuni în domeniul intermediarilor, la data controlului nu îndeplinea cerințele de pregătire profesională conform normelor în vigoare.

Au fost încălcate astfel prevederile art. 4 alin. (1) din Normele privind calificarea profesională și pregătirea continuă a intermediarilor în asigurări, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 9/2012, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 35 alin. (5) lit. h) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a), m²) și r) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. a încheiat contractul de intermediere și cooperare FN din 10 octombrie 2008, cu Societatea de brokeraj ASKO ASEKURANZMAKLER GmbH (autorizată în Austria).

Toate polițele de asigurare emise în baza contractului de către ASKO ASEKURANZMAKLER GmbH (în care ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. are calitatea de intermediar) sunt încheiate cu societăți de asigurare străine autorizate în Austria și Germania și care au notificat Autoritatea de Supraveghere Financiară cu privire la desfășurarea activității pe teritoriul României, în baza libertății de a presta servicii (Provinzial Versicherung Aktiengesellschaft, ERGO Versicherung AG, AXA Versicherung AG, Allianz Esa).

Au fost încălcate, astfel, prevederile art. 35 alin. (10) și (11) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

4. În baza Contractului de prestări servicii FN din 1 aprilie 2011 încheiat între Societatea UniCredit Leasing Corporation IFN — S.A., Societatea UniCredit Insurance Broker — S.R.L. și Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. au fost încheiate contracte de asigurare și prestate servicii în legătură cu regularizarea daunelor produse autovehiculelor aflate în proprietatea Societății UniCredit Leasing Corporation IFN — S.A.

Au fost încălcate, astfel, prevederile art. 35 alin. (10) și (11) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (2) lit. a) și m²) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

5. Societatea nu a întocmit Nomenclatorul arhivistic și în consecință nici nu l-a transmis la Autoritatea de Supraveghere Financiară.

Au fost astfel încălcate prevederile art. 7 din Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 9/2014 privind organizarea activității de arhivă la asigurator/reasigurator și intermediari în asigurări și/sau în reasigurări, ceea ce constituie contravenție potrivit prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

Consiliul Autorității de Supraveghere Financiară d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 3 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 8 alin. (2) lit. k) și ale art. 39 alin. (3) lit. c) și e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, se sancționează Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. astfel:

1. cu amendă în cuantum de 10.000 lei (zecemiilei) în conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. c) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare;

2. cu interzicerea temporară a exercitării activității până la data la care sunt îndeplinite de către societate următoarele măsuri:

— deschiderea „Registrului personalului propriu al brokerilor de asigurare și/sau reasigurare”;

— obținerea de către dl Kogl Robert a certificatelor de absolvire pentru programele de pregătire profesională în domeniul asigurărilor pentru conducători executivi ai brokerilor de asigurări și/sau reasigurări;

— îndeplinirea de către personalul propriu cu atribuțiuni în domeniul intermediarilor a cerințelor de pregătire profesională conform normelor în vigoare;

— revizuirea contractelor de intermediere încheiate între Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. și Societatea ASKO ASEKURANZMAKLER GmbH, precum și Societatea UniCredit Insurance Broker — S.R.L. în vederea respectării prevederilor legale în vigoare;

— modificarea programului informatic în vederea întocmirii corecte a raportărilor periodice solicitate de Autoritatea de Supraveghere Financiară, astfel încât informațiile transmise să corespundă cu evidențele financiar-contabile și tehnico-operative ale Societății ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L.;

— întocmirea și transmiterea la Autoritatea de Supraveghere Financiară a Nomenclatorului arhivistic, aprobat de Arhivele Naționale.

Art. 2. — (1) Pe toată perioada de interzicere temporară a exercitării activității de intermediere, brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activității de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice și/sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Brokerul de asigurare are obligația să aducă la cunoștința clienților săi interzicerea temporară a exercitării activității de intermediere în asigurări, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii prezentei decizii, în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele în curs de derulare direct la asigurator, rămânând direct răspunzător pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contractele în vigoare.

Art. 3. — Reluarea activității Societății ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. se dispune prin decizie motivată a Autorității de Supraveghere Financiară.

Art. 4. — (1) Împotriva prezentei decizii, Societatea ASKO ASSEKURANZ BROKER DE ASIGURARE — S.R.L. poate formula plângere prealabilă adresată Autorității de Supraveghere Financiară, în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, și poate sesiza Curtea de Apel București în termen de 6 luni, conform Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, măsura dispusă, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

p. Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Gheorghe Cornel Coca Constantinescu

București, 9 noiembrie 2015.

Nr. 3.355.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	920	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	60	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	550	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.600	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	252	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	600		55
8.	Colecția Legislația României	4	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2015 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

